

дарѣтъ, тя припна да ся хвърли въ обятіята му, и, прилѣпена до него като дъщеря до баща си:

— Ахъ! добрый ми Германе, му каза, вый ще мя защитите; при васъ азъ ся не страхувамъ отъ нищо.

Германъ усѣти студены тръпки. Той погледна Марійкж: тя бѣше поблѣдняла, дрехитѣ ѝ бѣха ся съдрали о дракитѣ гдѣто бѣше побѣгнала да ся скрие като една сърна запримчена отъ ловцытъ. Но на лицето ѝ нѣмаше ни срамъ ни отчаяніе.

— Господарѣтъ ти иска да ти поговори, ѝ казѣ, като все гледаше на лицето ѝ.

— Господарѣтъ ли ми? казѣ тя гордѣливо; този челоуѣкъ не е мой господаръ и не ще бжде никога! . . . Вый сте, Германе, мойтъ господаръ. Азъ искамъ да мя заведете вый пакъ надиря. . . . Азъ ще ви слугувамъ за нищо.

Господарѣтъ ся приближи малко до кѣмъ тѣхъ като притворно ся показваше ужъ нетърпѣливъ.

— Е! момиче, казѣ той, вый забравихте у насъ нѣщо, което ви нося азъ, на. . . .

— Никакъ, господине, отговори Марійка, азъ не забравихъ нищо, и нѣмамъ нищо да искамъ азъ отъ васъ. . . .

— Чуйте мя малко тука, пое господарѣтъ, азъ искамъ нѣщо да ви кажа, азъ. . . . Хайде. . . . Не ся плашете . . . двѣ думы само. . . .